

12. OSTROV

„Slunce zapadlo a já jsem se poprvé mohl vydat s netopýry na jejich večerní let.

V modré hodině mě létání stálo víc námahy, protože vzduch chladnul. Vytrácely se z něj teplé proudy, na kterých jsem se odpoledne vozil. Ale připadal jsem si už na obloze jako doma. Kosti v křídlech se mi v jedné vteřině napnuly jako pletací jehlice a ve druhé zase srolovaly jako ohebné gumičky. Bezpečně jsem řídil, kam letím.

Pluto a Mars se spustili kolmo k zemi a hned zase vyletěli rovnou nahoru. Udělali jsme s Polárkou totéž. Kolem uší mi svištělo a v žaludku mě příjemně lechtalo.

Začali jsme hrát jednoduchou hru. Nikdo z nás čtyř nechtěl být nejnižší. Ten, kdo se ocitnul úplně dole, se střemhlav hrnul nahoru nad ostatní.

„Nehloupněte a pořádně se najezte!“ volaly na svoje děti velké netopýrky. „A ty, draku, lítej nízko a pomalu!“

Ani jsem si v zápalu hry nevšiml, že jsme se dostali až nad zříceninu. Vtom v dálce zahřmělo a velké netopýrky zavelely k ústupu.

„Ta bouřka je daleko,“ reptal Mars. „Doletíme ještě nad ostrov. To se stíhá!“

„Máme se okamžitě vrátit domů. Pojď, draku, neposlouchej ho!“ pískla Polárka. Opsala široký oblouk nad věží a pospíchala za mámou Oradeou.

„Holka se schová, protože se bojí hromů, a kluci letí nad ostrov. Potom to otočíme,“ rozhodl Mars. Řekl to jako zkušený generál. Vznášel jsem se ve vzduchu na místě a vydatně mával křídly. Cítil jsem, jak na mě po prvním prolétaném dni padá únava.

Přál jsem si utéct za Polárkou, se kterou mi bylo ze všech tří netopýřat nejlíp. Ale zároveň jsem nechtěl, aby si Pluto a Mars mysleli, že se bůhvíjak bojím jednoho zahřmění.

Vypustil jsem z tlamy jiskru a vyrazil jsem za nimi z lesa nad jezero. Zase mě lechtalo v břiše, ale tentokrát to už nebylo vůbec příjemné. Cestou na ostrov jsem několikrát sklouzl těsně nad černou vodu. Zvedal se vítr a křídla mi slábla.

Po každých deseti metrech jsem musel odpočívat na místě a třepetal jsem křídly jako noční můra. Teprve pak jsem se znovu vrhl proti sílícím poryvům. Na ostrov jsem přistál, až když se z nebe utrhly první kapky.

„Rychle! Dělej! To bude hroznej průšvih! V dešti jsme venku ještě nikdy nezůstali!“ pištěl Mars. Po jeho generálském tónu náhle nebylo ani památky.

Rozběhl jsem se, ale uklouznul jsem na vlhkém mechu.

„Tak pohni, draku!“ naštvál se i Pluto.

Znovu jsem se pokusil rozběhnout, jenže proti větru jsem nabral jen malou rychlost a hned po startu jsem zase spadl zpátky na zem. Na nebi zazářil blesk a netopýrci se roztřáslí.

„Někam se schovej, draku! Po bouřce se pro tebe vrátíme!“ vyštěkl Mars. Sám byl už nad vrcholkem štíhlé borovice a vítr mu trhal slova od pusy.

„Nechod pod žádnéj vysokej strom! Radši zalez někam pod keře!“ varoval mě ještě Pluto. „Aby do tebe neuhodilo!“

Nejdřív z nich byly černé tečky nad vodou a pak zmizeli jako pára nad hrncem. Teď už vím, že Marsíka cestou domů srazil vítr.“

„To mu patřilo,“ řekl Martin. „Když se na tebe takhle vykašlali...“

„Dost ošklivě se přitom zranil. To jsem mu vůbec nepřál,“ zakroutil drak hlavou na dlouhém krku. „Ale máš pravdu, že zůstat na ostrově úplně sám, to bylo docela na draka.“

Zalezl jsem si do ostružin. Píchaly, ale chvíli mě trochu chránily před lijákem. Ne nadlouho. Brzy byly nadobro podmáčené. Stál jsem v hluboké kaluži a třásl jsem se zimou. Sklopil jsem hlavu na prsa, aby mi alespoň nenapršelo do ohnivé tlamy. Mám ji trochu choulostivou.

Po chvíli jsem se porozhlédl, jen abych zkontroloval zataženou oblohu, a strnul jsem leknutím.

Za bezútěšnými závoji deště na mě mlsně svítily ty obrovské žhnoucí oči. Pod nimi jsem tušil tlamu jako vrata. Skočil jsem hluboko do ostružin a začal jsem se jimi prodírat. Trny mě škrábaly a odíraly mi z kůže zlaté šupiny. Ty pomáhaly mému pronásledovateli. Svítily mu

na cestu. Zdálo se mi, že mi jeho ostré drápy už sahají na záda. Oči za mnou byly blíž a blíž a skrz tmou a déšť jsem začínal rozeznávat i obří obličej.

Dostal jsem se na konec houští. Rozběhl jsem se a pokusil se vzlétnout. Promoklá křídla by se dala ždímat. Ve zmatku jsem si nevšiml stromu před sebou a při rozletu jsem narazil do jeho kmene. Kolem hlavy se mi zajiskřilo a spadl jsem do mechu.

Probral jsem se a uviděl jsem Venuši, Polárku, Vulpeculu, Mars a Vlasy Bereniky... Ne svoje netopýry, ale zářící hvězdy a souhvězdí, po kterých se mí opatrovatelé jmenují. Bylo dávno po bouřce. **Nebe se rozjasnilo a já jsem díky hvězdám poznal, že zatím netrčím v břiše netvora.**

„Ehm, ehm!“ Znělo to jako zachroptění tygra.

Kousek ode mě seděl obrovský tvor s plovacími blánami mezi prsty a s extra dlouhými zacuchanými chlupy. Byl oranžově mourovatý, jeho srst mi připomínala starý žíhaný kabát a žluté oči vypadaly jako pečlivě obtáhnuté tmavou fixou. Měl rozplácly kočičí nos, uši špičaté jako rys s roztřepenými štětinkami a na bradě licousy. **Seděl vzpřímeně jako gorila nebo člověk a máchal tlapami, co byly široké jako medvědí.**

„Vidím roztřesené modré světýlko, tak se jdu kouknout. A on to můj drak.“ Zasmál se zhluboka, ale dobrácky.

Ničemu jsem nerozuměl.

„S tím lítáním si to musíš ještě trochu nacvičit, có-ó?“ Teď už se s vyplazeným jazykem chechtal z plných plic.

„Promiňte, já jsem váš?“ zašeptal jsem. „Proč?“

„No, poslali mě sem kvůli tobě!“ Zavrtěl se a založil si gigantické přední tlapy na prsou.

„Kvůli mně?“

„Jsem stavitel snů.“ Tvor odněkud vytáhl velkou bílou lodní plachtu a hlasitě se do ní vysmrkal jako do kapesníku.

„Prosím tě, umí ten obří tvor plavat pod vodou?“ vytřeštil oči Martin.

„Koukám, že už jste se potkali!“ vydechl překvapeně drak.

